

сребролюбивъ той свѣтъ! и помежду насъ нема такива: по петдесе
жлѣтици дадохъ сѣкому, а па главніятъ.....“

„Добро. Води ме при него!“ рече Тарасъ сѣкома, и въ душата
му се повръща сичката сила. Янкель го преоблече въ графски дрѣхи,
като че е дошелъ графъ изъ нѣмската земѣ. Настана ношть. Домаки-
нътъ, познатий намъ жльто-русь евреинъ, извади сплѣсканъ дюшекъ,
покритъ съ нѣкаква рогоска, и постла го на миндерътъ за Булба. Ян-
кель легна на земѣта и той на такжъ дюшекъ. А жльто-русиятъ
евреинъ испи изъ малка чашка нѣшто като ракия, сѣблече си антери-
ята и заприлича като на пиле въ чорапетъ и калевритъ си, така и о-
тиде да спи съ еврейката нѣшто като въ долапъ. Двѣ еврейчета, като
двѣ домашни кученца, легнаха на земѣта край долапътъ. Но Тарасъ
не спѣше; той сѣдѣше недвиженъ и тропаше излека по столътъ съ
прѣстіе; въ устата дрѣжеше чибукъ и пушташе димъ, отъ когото ев-
реинътъ сжинъ кихаше и закриваше си съ чергата носътъ. Штомъ
захвана да се раззаря, той бутна Янкеля съ кракъ: „Ставай, евреи-
ну, и дай графските дрѣхи!“

Въ една минута се облече; начерни си мустакитъ, вѣждитъ, тури
си па главата малка темна шапчица — и никой че би го позналъ и отъ
ней-близкотъ казаца. Нагледъ се видѣше като на триесе и петь го-
дини. Лице здраво и румено. А дрѣхитъ, накитени съ злато много му
приличахъ.

Улицитъ онте спѣхъ. Ни една меркантила¹⁾ душа се оште не
видѣше въ градътъ съ санджъ въ рѣцѣ. Булба и Янкель дадохъ
до едно сградіе, което приличаше на цапля сѣднала. То бѣ низко,ши-
роко, голѣмо, почернело, и отъ една страна стрѣчеше кула, като шия
на штрѣкель, дъга и тѣшка, а отъ горѣ стрѣха. Това сградіе бѣше и
кампла, и тѣмница, даже и судилиште. Нашите пажини влѣзохъ въ
вратата на дворъ, покритъ съ стрѣха. До хиладо душъ спѣхъ заедно.
Право предъ тѣхъ стоѣхъ врата, предъ които двама стражаре играѣхъ
нѣкаква игрѣ: единъ бие другиятъ по длантъ съ прѣстіе. Тѣ и не
погледиахъ на тѣхъ и обрѣнахъ глави само, кога Янкель каза: „То-
ва сме ии, чуете ли, панове, това сме ии.“

„Врѣвете!“ каже единъ отъ тѣхъ и съ една рѣка отвори вра-
тата, а другата подложи на другарѣтъ си да го удари.